

εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ παράτασις αὐτῆ τῶν συζητήσεων εἶναι ἐπικίνδυνος. Ἐάν, προσέθηκε, ταχέως ὀνομάσωμεν τὸν ὀφείλοντα γενέσθαι, πάντες θέλουσιν ἀποδεχθῆ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν καὶ ἡσυχάσει, ἐνῶ μετ' ὀλίγον «οὐ γινόμεθα κύριοι τῆς βουλῆς, ἀλλ' ἡμεῖς ἑτέροις ἔχομεν ἀκολουθεῖν». Δυστυχῶς ἡ φιλονεικία ἐξηκολούθησε καὶ συνέβη ὅ,τι εἶχε προῖδεῖ ὁ συνετὸς μάγιστρος. Οἱ ἐξκουβίτορες συνηγμένοι ὄντες μετὰ τοῦ δήμου ἐν τῷ ἵπποδρομῷ ἀνηγόρευσαν βασιλέα καὶ ἀνήγαγον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος χιλιαρχόν τινα Ἰωάννην, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ Ἰουστίνου καὶ ἐγένετο μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος Ἡρακλείας. Οἱ δὲ Βένετοι ἀποδοκιμάσαντες τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἤρχισαν νὰ λιθοβολῶσι τοὺς ἐξκουβίτορας, οἵτινες ἀμνόμενοι ἐτόξευσάν τινες τῶν ἀντιπάλων ἄλλοι πάλιν ἐκ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ὀρμήσαντες ἤρπασαν πατρικίον τινα στρατηλάτην ὄντα, καὶ ἀναβιάσαντες αὐτὸν εἰς τράπεζαν ἤτοιμάζοντο νὰ τὸν στέψωσιν· ἀλλ' οἱ ἐξκουβίτορες δυσαρεστηθέντες κατεβίβασαν αὐτὸν διὰ τῆς βίας καὶ ἤθελον τὸν φονεῦσαι, ἐὰν ὁ Ἰουστινιανός, ὅστις ἦτο τότε ἀξιωματικὸς τῶν ἐξκουβιτόρων, δὲν ἔσφριε τὸν ἄνθρωπον παραλαβὼν αὐτὸν καὶ παραπέμψας φρουρούμενον εἰς τὸν στρατῶνα. Ἡδὴ δὲ πάντες οἱ ἐξκουβίτορες προέτρπεον τὸν Ἰουστινιανὸν νὰ δεχθῆ τὴν βασιλείαν, ἀλλ' οὗτος ἀπεποιήθη. Καὶ καθ' ὅσον ἀνηγορεύετο τοιοῦτοτρόπως ὑποψήφιός τις, οἱ ἐκλέγοντες ἔκρουον τὰς θύρας τὸς ἐλεφαντίνας τῶν ἀνακτόρων ζητοῦντες παρὰ τῶν κουβικουλαρίων, ἥτοι τῶν μετέπειτα ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον ὀνομασθέντων *κοιτωνιῶν*, τὰ βασιλικά παράσημα· οἱ δὲ, ἀκούοντες τὰ ὀνόματα τῶν προβαλλομένων, δὲν ἔδιδον τὰ ζητούμενα. Τελευταῖον οἱ συγκλητικαὶ πεισθέντες ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ παύσῃ ὁ μέγας οὗτος θόρυβος συνεφώνησαν νὰ προχειρίσωσι τὸν Ἰουστίνον. Καὶ τινες μὲν τῶν σχολαρίων δυσηρεστήθησαν διὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε εἰς ἕξ αὐτῶν ὀρμήσας κατὰ τοῦ ἐκλεχθέντος ἔδωκεν αὐτῷ γρόνθον καὶ ἔσχισε τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη τῶν συγκλητικῶν, μεθ' ἧς συνετάχθησαν οἱ πλεῖστοι τῶν στρατιωτῶν καὶ οἱ δημόται. Ὅθεν ἀπῆλθεν ὁ Ἰουστίνος εἰς τὸν ἵπποδρομον, ὅπου ἔπεμψαν ἀμέσως οἱ κουβικουλάριοι τὰ παράσημα, ἥτοι τὸ ὀνομαζόμενον σχῆμα τοῦ βασιλέως. Εἰσῆλθε λοιπὸν ὁ Ἰουστίνος εἰς τὸ κατάστημα ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχόντων, μετεωρίσθη ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ περιεβλήθη τὸ χρυσοῦν ψέλλιον. Δὲν ἀπῆλθεν ὁμοῦ εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἵνα κοσμηθῆ διὰ τῶν βασιλικῶν παρασήμων· ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἐσημάτισαν διὰ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν πρόχειρον στέγασμα, ἐποίησαν χελώνην, ὡς ἔλεγον τότε, καὶ ἐκεῖ ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τὴν λόγχην καὶ τὴν ἀσπίδα, μεθ' ἧς ἀνῆλθεν αὐτὸς εἰς τὸ κάθισμα. Τότε ἔκραξαν πάντες· «Ἰουστίνε αὐγουστε, σὺ νικᾷς». Ὁ δὲ προσεφώνησε διὰ τοῦ γραμματέως τάδε· «Αὐτοκράτωρ καῖσαρ Ἰουστίνος, νικητῆς, ἀεὶ σεβαστός. Τῆ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ κρίσει, τῆ τε ὑμετέρᾳ κοινῇ ἐκλογῇ πρὸς τὴν βασιλείαν χωρήσαντες τὴν οὐράνιον πρόνοιαν ἐπικαλούμεθα...» Ἐνταῦθα παρὰ πάντων ἐβοήθη· «ἄφθονα τῆ οἰκουμένη· ὡς ἔζησας, οὕτω βασιλεύσον· ἄφθονα τῆ πολιτεία· Βασιλεῦ οὐράνιε, σῶσον τὸν ἐπίγειον· Ἰουστίνε αὐγουστε, σὺ νικᾷς· τοῦ νέου Κωνσταντίνου πολλὰ τὰ ἔτη· ἡμεῖς δοῦλοι τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ γραμματεὺς ἐξηκολούθησεν... «Ὡς ἂν διὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐνισχύσῃ ἡμᾶς ἅπαντα τὰ ὑμῖν τε καὶ τῷ δημοσίῳ ἐπωφελῆ ὄντα τελέσαι». Πάλιν παρὰ πάντων ἐκράγη· «Υἱὲ Θεοῦ, σὺ αὐτὸν ἐλέησον· σὺ αὐτὸν ἐπελέξω, σὺ αὐτὸν ἐλέησον· Ἰουστίνε αὐγουστε, σὺ νικᾷς», καὶ πολλὰ τοιαῦτα· ὁ δὲ γραμματεὺς ἀναλαβὼν τὸν λόγον εἶπεν· «ἡμετέρα γὰρ φροντίς ἐστὶν ἐν πάσῃ εὐδοῶσαι ὑμᾶς θείᾳ προνοίᾳ καθιστᾶν, καὶ μετὰ πάσης εὐφροσύνης καὶ περιθάλψεως καὶ ἀμεριμνίας ἕνα ἕκαστον ὑμῶν διαφυλάττειν». Παρὰ πάντων δὲ ἐβοήθη· «ἄξιε τῆς βασιλείας, ἄξιε τῆς Τριάδος, ἄξιε τῆς πόλεως· πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ βασιλέως. Ἄγνοις ἀρχοντας